

ပျင်

အရက် ချို
အချစ် ခါး

အခန်း (၁)

ကြားဖူးနေရာ ရိုးအီနေသည့် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး တစ်ချပ်လိုပင်။
သားသမီးတွေကို စေ့စပ်၊ လက်ထပ်နေရာနှုတ်ပေးတော့မည်ဆိုလျှင် မိ
ဘတွေမှာ ဒီလိုစကားတွေကလွဲ၍ တခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ်
ပြောကောင်းဆိုကောင်းစရာမရှိတော့ဘူးလား။

“လင်းအား”

ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိမနေသည့်မျက်နှာက မေမေခေါ်သံကြောင့် ဖြေရှုလို့မရ၊
တင်းထားလို့လဲမဖြစ်နှင့်၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အခြေအနေမှာ ဘာပုံစံမှ
န်းမသိဖြစ်သွား၏။

“သားက မေမေစကားကို လက်မခံချင်မှန်းသိသာအောင် တမင် နေပြ
တာလား၊ မိဘက ဆုံးမနားချနေရင် ဒီလိုမျက်နှာနဲ့ မနေရဘူးဆိုတာကို နား
မလည်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မေမေပြောတာတွေကို ကျွန်တော် နားထောင်နေ
တာပဲ”

“အေး နားထောင်လွန်းလို့ခက်တာ၊ နားထောင်တယ်ဆိုတာ နာခံတာ
မှမဟုတ်ဘဲ၊ မေမေက ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ဒီနားကနေ ဟိုနား ရော
က်သွားတာနဲ့ မင်းခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

ထိုစကားကိုကြားမှ တရားဝင်ငြင်းဆိုခွင့်ရသွားသလို လင်းအားမျက်နှာ
စောစောကထက်ပို၍ ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်သွားကာ

“ဒီမိန်းကလေးကို သားနဲ့လက်ထပ်ပေးမှာမို့ မေမေ ပြောကတည်းက ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ခွဲတယ်၊ ခု အားလုံးလဲသေချာပြီးနေပြီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေပေးရဦးမှာလဲ”

“သားရယ် ... ”

တင်းမာသယောင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသည့် ဒေါ်ဆွေလတ်မျက်နှာမှာ နူးညံ့ သက်ဝင်မှုတွေ ပြန်လည်ဖြစ်ထွန်းသွား၏။ သားပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်နေသည်မို့ ...

“မေမေပြောတာက ဒီလိုလေ၊ မိဘက သင့်တော်မယ်ထင်လို့ စီမံပေးမယ့် တကယ်ပေါင်းကြရမှာက သားတို့ခွင်း ... ”

လင်းအား မျက်နှာမှ ပြုံးတော့မလို၊ မဲ့တော့မလိုနှင့် မခင်ဖြစ်သူကို ငေးကြည့်၏။ “ဒါတော့ မေမေ သတိရသေးတာပဲ ” လို့ မျက်ဝန်းတွေက ပြောနေသလိုလို။ ဒေါ်ဆွေလတ်က သိပေးမယ့် မသိသလိုနေကာ ...

“မေမေကတော့ သား လက်ခံကျေနပ်တယ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့်လဲ လက်ထပ်ပေးဖို့အတွက် ငါ သူ့စိတ်နှောနေတာပေါ့၊ သား စိတ်ထဲမှာ ဒါကို တစ်ခုခု ဘဝင်မကျဖြစ်နေသလား”

“ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ မေမေ၊ စီးပွားရေးကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာမှစိတ်မဝင်စားခဲ့တာ မေမေလဲသိတယ်”

“အခုစိတ်ဝင်စားလာပြီးတော့ အလိုမကျဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလိုလား သား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုခိုန်ထိ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားဖို့ ခိုင်းတာပဲ မေမေ၊ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတဲ့ အမိန့် တစ်ခါတည်းထုတ်ပြန်တာလဲ မေမေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာထူးမှာလဲလို့ပြောတော့ ကျွန်တော် ဘာပြောပြော မေမေ

ရှေ့ဆက်မှာပဲမဟုတ်လား”

လင်းအားက ပြောနေရင်း နေရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်၏။

“နေဦး သား”

ဒေါ်ဆွေလတ်က စားပွဲရှေ့မှာ ပြောစရာမကုန်သေးသလို ထိုင်ရာမထ မောကြည့်၍ ...

“သားနဲ့ ရေး တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာ၊ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးလား”

လင်းအား ပုံစံက စကားဟဟပင် မပြောခွင်တော့သလိုပါ။ ရေး ဆို က တည်းက လေးထောင့်ဆန်ခွင်သည့်မှက်နာဖြူနုလေးကို ဖုတ်ခနဲ မြင်၏။ သူမမှက်နာလေးဟာ ပါးရိုးကလေးတွေမို့နေသလိုထင်ရပြီး ပြောပြစ်သည်။ မေးရိုးကားပုံပေါက်နေပြီး ပြည့်ပြည့်ကလေးနှင့် ကြည့်ကောင်းသွား၏။

အထူးသဖြင့် ရင်ခုန်သံမြန်လောင်အောင် ဆွဲညှိနိုင်သည်က နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးတွေပင်။ လူလှတော့ အရုပ်နှင့်တူသည်၊ အရုပ်လေး လှတော့ လူလို အသက်ဝင်ရသည်တဲ့ ။

ရေး က အရုပ်မလေးနှင့်တူအောင် ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။ နှင်းဆီ ငုံ့ကလေးလိုစိုရဲနေထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးတွေက ပုံချရေးပြီး ကပ်ထားသလို လှ၏။

ထူနက်သည့် မှက်လုံးတန်းများသည် လှပအောင် အနားသတ်ပုံဖော် ထားတာမဟုတ်ဘဲ ထူထူခဲခဲလေးအတိုင်းရှိနေသဖြင့် ပို၍ ထူးခြားဆွဲဆောင်နေသည်။

အရပ်က မနိမ့်မမြင့်၊ ဖွံ့ထွားတာလည်းမဟုတ်ဘဲ၊ ဂျုံဂျီတာလည်း မဟုတ်သော ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်က ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်မကောင်းတာ မရှိ။

ရေး ဆိုသည့် နာမည်က နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော် မဟုတ်ဘဲ တစ်သောလည်း
ရေး နဲ့လက်ထပ်ရတော့မည်ဆိုကတည်းက သူ့ကိုပါ လူသိများလာခဲ့၏။
ထိုထဲမှာ ရင်းနှီးသည့်မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက အများဆုံး။

“မင်းနဲ့ရေး လက်ထပ်တော့မှာဆို၊ ဘယ်နှယ်လဲ သွက်လှချေလား”

လို့ အားကျသလိုလို၊ လှောင်ရယ်သလိုလို ပြောတဲ့ သူက ပြော ...

“ရေး အကြောင်း မင်းသိလား”

ဆိုသည့် မေးခွန်းနှင့် ပြီးသည့်သူငယ်ချင်းတချို့က မရှား။ သူ မသိဘဲ ဧ
နမလား၊ ယောက်ျားမှန်လျှင် လှပသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်မ
ဝင်စားဘူးဆိုတာ မရှိ။

ထိခွင်၊ ငြိခွင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လှလို့ကြည့်ရုံလေးဖြစ်ဖြစ်ပါ
ကြည့်ဖြစ်ဖို့အတွက် စိတ်က တွန်းပို့လိုက်ခြင်းဟာ စိတ်ဝင်စားခြင်းမည်
လေသည်။

ဖုတ်ခနဲမြင်လိုက်တာနှင့် သမင်လည်ပြန်ငေးသွားလောက်အောင် လှ
သာ ရေး ကို သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။

လှတာမြင်လို့ကြည့်မိသည်။ ကြည့်လေ လှလေဆိုတာ သေချာခဲ့၏။ ဒီ
ထက်တော့မပိုပါ။ လှတယ်၊မလှဘူးဆိုသည့် ခံစားခြင်းကို ခံစားတတ်ခဲ့ပေ
မယ့် စွဲလမ်းတပ်မက်လွယ်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း သူ့မှာမရှိ။ ဒါလည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရေး နှင့်မှ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးမည်ဆိုတော့ ငြင်း
ဆန်လိုခြင်းအလျှင်းမရှိခဲ့တာလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသော သူမ၏
အလှများကြောင့်ပဲဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ...

“သား မေမေ မေးနေတာ ဖြေဦးလေ”

တစ်ခွန်းမှ စကားမပြန်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဒေါ်ဆွေလတ်က နောက်ထပ်မေး၏။ လင်းအားက ကိုင်ထားပြီးသည့်ကားသွားကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ နေရာမှာပြန်ထိုင်၏။

“သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားသိပ်မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သား တမင်အချိန်ယူပြီးသွားတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စကားပြောနေတုန်း အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းဝင်လာလို့ သွားလိုက်ရတာနဲ့ ... ”

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ”

ဒေါ်ဆွေလတ် ရင်မောသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားမှတ်နားကို အကဲခတ်ရသလောက်မှာ ရေးနဲ့အဆင်မပြေတာ တစ်ခုခုရှိနေသည် ဆိုတာတော့ ရိပ်မိနေခဲ့၏။ သို့သော် အဆင်မပြေခြင်းကို နောက်ထပ်မဆွေးနွေးလိုတော့သဖြင့် ...

“သားရယ် ... မေမေက မင်း သဘောမကျနိုင်တာကို ဇွတ်အတင်း မစီစဉ်ချင်ပါဘူး၊ စီစဉ်ကတည်းက သား ငြင်းမယ်ဆို ငြင်းခွင့်ရှိတယ်၊ လက်မခံချင်ရင် သား ငြင်းမှာပဲလို့လဲ တွက်ပြီးသားပါ။ ဒီတော့ အဆင်ပြေကြမှာပဲလို့တွက်ပြီး မေမေ ဒီထိစီစဉ်ထားခဲ့ပြီးတဲ့ ကိစ္စကို စိတ်အလိုမကျနိုင်တဲ့ တချို့စာလေကိစ္စလေးတွေကြောင့်တော့ အကျယ်တဝင့် ကန့်ကွက်ငြင်းဆိုတဲ့ အထိ မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“မလုပ်ပါဘူး၊ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့သားပဲ၊ မေမေသဘောကျ စီစဉ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဆက်လုပ်ပါ။ ဒီကိစ္စမှာ သားသမီးအတွက် ဆေးကျေးတယ်လို့ မေမေထင်ရင် ဆေးဟာ စားစရာလိုတော့ အရသာရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်မှတ်နား ရှုံ့မဲ့နေနေ၊ ရွှင်လန်းနေနေ ဘာဖြစ်နေတာ

လဲလို့ မမေးဘဲ မှီခိုလိုက်တယ်ဆိုရင် ဂျော့နပ်ပါ”

*

အခန်း (၂)

“နင် လူကြီးစကားကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဂရုစိုက်ရတာလဲ ရေး၊ အန်ကယ်မိုးက ငါတို့ညီအစ်မ မှက်နှာမငယ်ရအောင် သူ နိုင်ငံခြားထွက်မယ့် ကိစ္စကိုတောင် နောက်ဆုတ်ထားခဲ့တာ”

“ဘာပြောတယ် မေး”

ရေး က ဖိနပ်ကြီးသိုင်းကို ခါးလေးကိုင်း၍ သေချာချည်နေရာမှ ဖုတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဂျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖာင့်ပါးပါးလေးတွေက လှပစွာတုန်လွှဲသွားကြ၏။

“မှက်နှာငယ်မယ် ဟုတ်လား၊ ငါတို့က မှက်နှာငယ်ရမှာလား၊ ဘာအတွက်လဲ”

မှက်ဝန်းတွေမှာ စူးလက်နေသည်။ ဇ လသံက အဖြေမှားသွားလျှင် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီးတော့ပဲ ရိုက်တော့မလိုလို။

ရေး သည် မေး ကိုဆိုကိုယ့်အစ်မရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တလေးတစားဆက်ဆံခဲ့တာမရှိ။ မေး မှမဟုတ်ပါ။ ရေး ဘဝမှာ ကြောက်ရွံ့ရှိသေရမည့်သူဆိုလို့ လက်ညှိုးထိုးပြရလောက်အောင်ပင်မရှိ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည့် ဦးလေးဦးမြတ်မိုးကတော့ ရေး ဘယ်လိုနေထိုင်ပြောဆိုပါစေ သူ ကိုယ်တိုင် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလို မေး ကိုတောင် ဖျောင်းဖျောင်း ချနေသေးသည်။

“ဘယ်မိသားစုမှာမဆို အငယ်ဆုံးတွေက ဒီလိုပဲ ဆိုးနွဲ့တတ်ကြတယ်။ သမီးရဲ့ သမီးတို့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်သွားကြပြီဆိုတော့ မိဘမဲ့ ဘဝခွင်းတူပေမယ့် အငယ်ဆုံးက ပိုသနားစရာကောင်းတယ်။ အစ်မကြီးတော့ အမိအရာ ဆိုသလိုပေါ့ကွယ်။ သမီးက ညီမလေးကို နားလည်သည်းခံ ရမယ်” တဲ့ ။

မေး နဲ့ ဧ ရေး က သုံးနှစ်ကျော်ကျော်အသက်ကွာသည်။ ဒါပေမယ့် အသားဖြူကာ၊ အရပ်အမောင်းက အစ နှစ်ယောက်စလုံး ဧ တာတော်ဆင်တူနေသဖြင့် အသက်အရွယ်ကွာဟတယ်လို့ပင် မထင်ရပေ။

“ရေး ... အယ် ... မဟုတ်ဘူး မေး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက မေးပါ”

နောက်ကနေ ပြေးဆွဲခေါ်ဖူးတာရှိသည်။ မျက်နှာခွင်းဆိုင်ကြီး လာနေကြပြီး မျက်နှာကိုတည့်တည့်ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်သွားကြတာလည်း ရှိဖူး၏။

မေး ကတော့ လူမှားပြီးနှုတ်ဆက်တိုင်း ဖြေရှင်းမနေပါ။ ရေး က တော့ စိတ်မထင်ရှောင် မထင်သလို ပြန်ပြောတတ်သူ။

“စိတ်တိုရတဲ့ အထဲ မေး တွေ၊ ရေး တွေ လာရှုပ်နေသေးတယ်။ ဒီ ဆံပင်အတိုအရှည် ဒီလောက်သိသိသာသာကြီးကို”

ရေး မေးနဲ့မှားကြတာကို တစ်ခါတလေ အကြီးအဏှယ် ဒေါသထွက်နေတတ်၏။

“မထူးပါဘူး၊ ဆံပင်ဖြတ်ရုံတင်မကဘူး ကတုံးပါ တုံးပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးရော”

ဟု ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် သူမ ဆံနွယ်တွေကို ရှေ့ဆွဲကြည့်ပြီး ဧ ဟလိုမပြီးနိုင်။ အစတုန်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ဆံပင်တွေက တင်ပါး

ထိ ရှည်နေကြတာ မတိမ်းမယိမ်း အတူတူ။

သေချာသိနေတဲ့ သူကတော့ မေး က ဆံပင်ပိုထူတာကိုမြင်တာနဲ့ ခွဲခြားနိုင်၏။ နောက်ဈာန် မေး နဲ့မတူချင်သည့် ရေး က သူမဆံပင်တွေကို ကျောလယ်ထိဖြတ်ချုပ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ လူစုံစံဆင်တူနေသည်မှလွဲ၍ စိတ်ဓာတ် အယူအဆမှာ မေးနဲ့ရေး ကွဲပြားခြားနားနေတာတွေ အများကြီးပင်။

လူ့ဘဝမှာ ... ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံနေတိုင်း လှပတင့်တယ်မှာမဟုတ်ဘဲ တစ်လို့ မေး က ယူဆသည်။

ရေး ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအတွက် စည်းစိမ်ချမ်းသာကြွယ်ဝနေမှ ဘေးကင်းလုံခြုံနိုင်သည်ဟု တွက်၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝမှာ ဘာကိုမျှန်နာငယ်ရမှာလဲ”

ရေး က ဖိနပ်ကိုင်လိုက်သည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မာန်ပါပါပွတ်သပ်ခါ ချရင်း သူမစကားကို ပြန်ဆက်၏။

“အန်ကယ်မိုး စင်ကာပူမထွက်သေးတာ ဒီမှာ သူ့လုပ်ငန်းတွေ မပြတ်သေးလို့ပါ။ နင် သူများကိုဆို ကျေးဇူးတင်ဖို့ပဲ ကြံဖန်ရွေးထုတ်တယ်နော်”

“အန်ကယ်မိုးတို့က သူများမှမဟုတ်ဘဲ ဦးလေးဝမ်းကွဲ ဆိုပေမယ့် ငါတို့ကို သားသမီးတွေလို စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာပဲ”

“ဘယ်သူက စောင့်ရှောက်နေလို့လဲ”

ရေး က ပေါ်တီကိုအောက်ကိုပြေးဆင်းသွားရင်း ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး ရန်တွေလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ တိုက်ကြီး၏ ခြေရင်းဘက်ကို မ ဘာ

က်ဆတ်ဆတ်လျှောက်သွားရင်း ဆက်ပြေးသွား၏။

“အုပ်ထိန်းသူက အုပ်ထိန်းပေါ့၊ ငါ့သွားမယ့်လမ်းကို မပိတ်နဲ့၊ ငါလုပ်တာကို မတားနဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်နေရမှာလား၊ ယူတောင်မယူသေးဘူးကိုယ့် အခွင့်အရေးတွေ သူ့ကိုပုံအပ်ပြီး ပြားပြားဝပ်လည်စင်းမနေနိုင်ပါဘူး၊ အန်ကယ်မိုး ပြောလိုက်ရင် လင်းအား ဆိုတဲ့ လူက ကမ္ဘာ့တန်ဖိုးကြီးရှားပါးသတ္တဝါတစ်ကောင်လိုလို၊ အန်တီမမကဏ္ဍတော့ ငါ့ကိုပဲ ထိန်းသိမ်းမနိုင်လို့ ယောက်ျားမြန်မြန်ပေးစားရပါတယ်ဆိုတဲ့ မှက်လုံးနဲ့ ဟွန်း ... ”

ပါးစပ်ကနေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလိုပြောနေရင်း စက်ဘီးဆွဲထွက်တော့ မေး က ရှေ့ကနေ လက်ကိုင်ကိုဖမ်းဆွဲထားကာ ...

“ဒါက ဘယ်လိုလဲ၊ ဧပြီဟနေရင်းကိုပဲ နင် မရတာ၊ ကိုယ့်ကို အကောင်းပြောတဲ့ လူကြီးတွေကိုလဲ တလွဲထင်လိုထင်၊ သူတို့ဘယ်လိုပြောနေနေ အန်ကယ်မိုးက သူ့အိမ်သူမိသားစုနဲ့တောင် တစ်နေကုန် ဖင်မြဲအောင် မနေဘူး”

“သူ့ဟာသူ မနေချင်လို့မနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေချင်လို့မနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါတို့မှာ လူကြီးသူကြီးမရှိတော့ဟိုမှာလဲမိဘ၊ ဒီမှာလဲမိဘဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးကတစ်ဖက်နဲ့ ပြေးလွှားရှာနေရတာ”

ရေး က စက်ဘီးကိုဆက်တွန်းဖို့ပြင်၏။ မေး က မလွတ်သဖြင့် စက်ဘီးက ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လေးဖြစ်နေရှာက နေရာမှ မခွာနိုင်။

“အဲဒီ လူကြီးသူမနဲ့နေရတာကို သိပ်သဘောကျနေရင် ဟိုအရင်တုန်းက ဒေါ်ဒေါ်မျိုးက အလုပ်ပြန်လုပ်ပါရစေဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ပါသလား၊

ဖေဖေတို့ရှိတုန်းကတည်းက ဒေါ်ဒေါ်မျိုးက ဒီအိမ်မှာ ... ”

“မသိရင် မပြောနဲ့ ရေး၊ ဒေါ်ဒေါ်မျိုးက စာရိတ္တကောင်းပေမယ့် စိတ်ဓာတ်သယံဇာတ မမှန်ဘူး၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သဘောမကျလို့ ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ပြနာစတွဲလဲ ငါသိတာပဲ၊ တို့မိဘရှိတုန်းကတောင် ဒီလို ပြနာစုံခဲ့တဲ့ဟာ၊ အခု သူ့ကို အုပ်ထိန်းသူလို ထားကြည့်ပါလား”

“ထားကြည့်ပေါ့၊ နင်က လူကြီးသူကြီး မက်တဲ့ လူပဲ”

ပြောလေကဲလေပါလား၊ ရေး နားမဝင်တတ်တဲ့ အကောင်ကိုပဲ မေး စိတ်ပျက်မိ၏။

“ဒါဆိုလဲ အန်ကယ်မိုးတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဟာ၊ နင့်အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါက ပြောချင်တာ”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို အစကရော နောက်ရော ဘယ်လိုနေနေ ငါဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ အခု နင်လက်ထပ်ရတော့မှာ၊ နင် သွားလာနေတာက တစ်ယောက်တည်း၊ မုန့်ထွက်ဝယ်၊ စက်ဘီးစီးနဲ့ဆို အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ထွက်သွားပြီဆို အပြင်မှာ တစ်ယောက်က စောင့်နေတာ”

“ငါ့ရည်းစား ငါ့ကိုစောင့်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့တော့လေ၊ လင်းအား ကို နင်လဲသဘောကျတယ်ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်တို့က အာဏာပါဝါသုံးပြီး အတင်းချုပ်ပေးစားဖို့ကြိုတာမှမဟုတ်တာ၊ ရည်းစားတွေထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေပတဲ့ သူ့လို နင်ပဲပြောခဲ့တာ။ အသက်ချင်း၊ ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ စီးပွားရှာတာအားလုံး မက်စရာချည်းပဲလို့ တွက်ချက်ရေးပြခဲ့တာလဲ နင်ပဲ”

မေး ပြောနေတာတွေကို ရေး က နားထောင်ရင်း ပို၍ စူးစိုက်ကြည့်လာ

သည့်မျက်ဝန်းတွေက တဖြည်းဖြည်းရှုရှုမြောင်းလာသည်။ မျက်ခုံးတန်းကလေးတွေကလည်း တွန့်သထက်တွန့်ရှုရှုလာလျက် တစ်ခုခုကို စူးစမ်းသုံးသပ်နေသလိုလို ။

မေး ကတော့ သူမစကားတွေကို ရေး လက်ခံနားထောင်နေသည်ပဲ ထင်လျက် ...

“လင်းအားတို့အသိုင်းအဝိုင်းက အရမ်းမြင့်တယ် ဧ ရေး။ ငါတို့မိဘတွေက ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးချည်းပဲ ဘဝကိုစ၊ခွဲရတဲ့ အဆင့်အတန်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်းနဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ပံ့ပိုးမှုကောင်းလို့ ဒီလောကထိမြင့်မားတိုးတက်ခဲ့တာ။ ရေပြည့်နေတာချင်း တူရင်တောင်မှ ရေအမြဲပည့်နေတဲ့ အိုးဟောင်းနဲ့ နောက်မှဝယ် နောက်မှရေဖြည့်ထားရတဲ့ အိုး ဘယ်လိုမှမတူနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို နှင် သိသင့်တယ်”

အဟွန်း ရေး က ပခုံးနှစ်ဖက်ပါ တွန့်ပါသွားသည်အထိ မဲ့ပစ်လိုက်ကာ ရှေ့ဆက်ခွင့်မရနိုင်သေးသည့် စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါက်ဘရိတ်ကို ဖြောင်းခနဲမြည်သွားအောင် ကန်ပစ်လိုက်၏ ။

မေး မျက်မှောင်လေးကြပ်သွားပေမယ့် သူမစကားကိုတော့ ပြီးဆုံးအောင်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကျောက်ခဲတွေဖြစ်ဖြစ်၊ စိန်ခဲတွေဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နိုင်သလောက် တစ်ပွေ့တော့ သယ်လို့ရမယ်ဆိုရင် စိန်တွေကိုပဲ အရသယ်မှာပေါ့၊ ကျောက်ခဲလေးတွေလဲ လှတာပဲဆိုပြီး လောဘထပ်တက်ရင် ကိုယ်ယူထားတဲ့ စိန်တွေပါ မနိုင်မနင်းထွက်ကျကုန်မှာပဲ”

“နင့်မျက်လုံးထဲမှာ လင်းအား က သိပ်တန်းဖိုးကြီးနေသလား မေး”

“ဘာရယ်”

မေးခွန်းနှင့် မျက်နှာထားကို တွဲစပ်ကြည့်ကာ မေး ခုမှ ဒေါသဖြစ်ဖို့ သတိရ၏။ ဒါပေမယ့် ရေး မျက်နှာ၊ ရေး ရဲ့လေသံတွေကို အမြဲတမ်း ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရတာမို့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ သည်းခံစိတ်နှင့် ဖြေလိုက်ရသည်။ ရေး က လက်ပိုက်ပြီးမှ ဂျာဂျာနန ထပ်၍ မဲ့ရွဲကာ ...

“ငါသိပါတယ်၊ နင် လင်းအား ကိုဘယ်လိုအထင်ကြီးနေတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုမြင်ဖူးကတည်းက နင့်မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေထွက်နေတာ”

“အေး ... ငါ အထင်ကြီးတာမှန်ရင်တောင်မှ အဲဒါ နင့်အတွက် အရမ်းကိုသင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ပဲဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဂျော့နပ်ခဲ့တာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရှာရင် ရင်ခုန်သံတွေကို ချည်း နားထောင်ဆုံးဖြတ်ခိုင်းလို့မရဘူး၊ အကောင်းဆုံးတွေချည်းပဲရတဲ့ သူမဟုတ်ဘူး၊ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကို မဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုတာကိုလဲ ထည့်တွက်ထားဖို့တော့လိုတယ်။ ရည်စားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ စကားတိုင်း နင် အခု ရည်းစားတွေထားပြီးပြီ၊ အဲဒီထဲကနေ ကိုယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရွေးထုတ်လိုက်ပြီဆိုရင် နောက်ထပ် တစ်ယောက်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိသင့်တော့ဘူး၊ ဒါတွေကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်နေ့နေ့ အဖုအထစ်ဖြစ်လာရင်တောင်မှ ကိုယ့်ဘက်က စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် ရှိခဲ့ရင် ဧပြီ ဟနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က မာနိုင်တယ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အနေအထိုင်မတတ်လို့ ဧပြီဟဆိုတဲ့ရဲခံရတာလောက်ခံပြင်းဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူး၊ ငါ့ညီမကို အဲဒီလို သူများပြောတာမခံနိုင်လို့ သိရဲ့လား”

“ခေါင်းစဉ်ကြီးတွေကတော့ လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းပြချက်တွေက ညံ့လွန်းတယ် မေး၊ လူနဲ့ စကားလုံးက မတန်ဘူး၊ နင်နဲ့ငါ

ဘယ်နှစ်နှစ်လောက်ကွာနေလို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ”

အုပ်ထိန်းသူမိဘလေသံနဲ့

“ဘယ်နှစ်နှစ်ပဲကွာကွာ ငါတို့မှာ မိဘမှမရှိတော့တာ၊ နင့်ကို ငါက မဆုံးမရင် ဘယ်သူဆုံးမမှာလဲ”

“ဘယ်သူမှမဆုံးမနဲ့၊ ငါက ဆုံးမမနိုင်လောက်အောင် ထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့ မိန်းမလို့ထင်ရင် လင်းအား နဲ့ နင်ပဲ လက်ထပ်လိုက်တော့”

“ရေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုက အမျိုးမြင့်တယ်မဟုတ်လား၊ နင့်လိုမိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်နဲ့ဆို ပိုပြီးလိုက်ဖက်မှာပေါ့”

ရေးက စက်ဘီးကိုဒေါက်ဖြတ်ရင်း ဧမး နဲ့လွဲသွားအောင် တစ်ဖက်ကိုဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ

“အဟွန်း သိတိုင်းမပြောရဘူးတဲ့ ၊ နောက်ကိုမှတ်ထား၊ ငါ့ကို ဆရာလုပ်တာ ငါ အမုန်းဆုံးပဲ”

ဟုတ်သည်။ ရေး ဒီလိုပြောတတ်တာ ဒါတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိရောက်နှင့် သူမ ...။

မေး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ထားရင်း နေရာမှာ ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကို အကြီးရယ်လို့ တလေးတစားမရှိခဲ့တာ မှန်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခုလောက်ထိ ရင့်သီးရိုင်းပူစွာ မပြောခဲ့ဖူးပါ။

လင်းအားနဲ့တောင် ကိုယ့်ကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုသွားခဲ့သည့်အဖြစ်က ရင်နာစရာကောင်းလှ၏။ ပြောခဲ့မိတဲ့ ဒီပါးစပ်လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုက်ပစ်လို

က်ခွင်သည်။

“သိတိုင်းမပြောရဘူး” တဲ့ ။ သက်ငယ်စကား သက်ကြီးကြားဆိုတာမျိုး
လား။

ဒါ တကယ်မှတ်သားသင့်တဲ့ စကားပဲဖြစ်လေသည်။

*

အခန်း(၃)

မင်္ဂလာပွဲက ခြိမ့်ခြိမ့်သံစည်ကားနေသည်။ နှစ်ဖက်လူကြီးများ၏ ဂုဏ်ရှိန်ထည်ဝါမှုကို ဒီပွဲမှာ သိသာထင်ရှားနေစေ၏။

ထို့ပြင် သတို့သားဖြစ်သော "လင်းအား"ဆိုသည်က ဝါရင့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးကပင် အလေးထားဆက်ဆံရသည့် လူငယ် တစ်ယောက်ဆိုလည်း မှန်သည်။

စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနယ်ပယ်အားလုံးမှာ လင်းအား က လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် မတူအောင် ဂျာယ်ပြန်ဝင်ဆံ့သူဖြစ်၏။

လက်ရှိအနေအထားအရမှာ သမီးရှင်တော်တော်များများ မှက်စိကျနိုင်လောက်သည့် အရည်အချင်းကောင်းတွေ သူ့မှာပြည့်စုံစွာရှိနေခြင်းကြောင့် လင်းအား လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုသည့် သတင်း တစ်ရပ်နှင့်အတူ ဒီပွဲက စည်ကားနေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုက ရေး ဆိုသည့် မိန်းကလေး ...။

နာမည်ကျော်ပုံနှင်းကွာခြင်းပေမယ့် ဧ ရေး ဆိုလျှင် မသိတဲ့ သူနည်းပါလိမ့်မည်။

လှသော၊ ဧ ချာသော၊ ပြီးတော့ ရဲရင့်သွက်လက်သော သူမ၏ ခြေလှမ်းများအကြောင်း ...။

"သမီး"

“ဟင် ... ရှင်”

ဒေါ်မမသည် အေးစက်နေသည့် မေး လက်ကလေးကို လှူခွင်းကပ်၍ မ သိမသာဆုပ်ဖွစ်လိုက်ကာ ...

“သမီး ပြီးပြီလေးနေလေ၊ လူတွေ သတိထားမိကုန်လိမ့်မယ်”

ပြောတော့မှ ပို၍ ငိုခွင်သွားကာ မေး မှက်နှာကို ထပ်ငုံ့ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်မမ လက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ...

“လူတွေ တအားကြည့်တာပဲ အန်တီမမရယ်၊ လင်းအား ဆိုတဲ့ လူ တစ်ချက်တစ်ချက် စိုက်ကြည့်တဲ့ ပုံကလဲ မေး ကို သိနေသလိုပဲ၊ ဘယ်သူ့မှကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့တော့ဘူး၊ မေး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

ရယ်မောစိုပြည်နေကြသည့်စားပွဲဝိုင်းအသီးသီးကို ဝေခနဲကြည့်ကာ သူတို့ကလဲ ကိုယ်တို့ဆီကိုပဲ မှက်လုံးရောက်နေသည်မို့ ဒေါ်မမ ဒီတိုင်း အကြာကြီးလည်း ရပ်ပြောမနေချင်။

ထို့ကြောင့် ...

“မသိနိုင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးနဲ့ ဇေ ရေး က အမြွှာမဟုတ်ပေမယ့် ရှုပ်ခွင်းအရမ်းဆင်တဲ့ ဟာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လဲ ဘာမှမကွာဘူး၊ ခပ်တည်တည်နေနေနော်၊ အမူအရာမပျက်စေနဲ့”

ဒေါ်မမက မေး လက်ကို တင်းခနဲတစ်ချက်ဖွစ်လိုက်ပြီး အနားကနေ ထွက်သွား၏။

“သမီး လာပါဦး၊ ဟောဟိုမှာ သားရဲမိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

တံတွေးအကြိမ်ကြိမ်မှိုမှုပြီး ခေါင်းမောရင်ကောနေနိုင်ဖို့ကြိုးစားတုန်း ဝေ

ဒါတွေလတ်က လက်ကိုလာတွဲ၏။ လန့်ဖျပ်မောကြည့်လိုက်တော့ လင်း
အား က ဒီဘက်ကို လူသုံးယောက်နှင့် စကားပြောရင်း
ဈေးကွက်လာတာကိုမြင်ရ၏။

ဆံပင်အဖြောင့် မထူမပါးကို နဖူးကနေ
အားလုံးသိမ်းလှန်ပြီးထားသဖြင့် နားသယ်စပ်ဒေါက်တွေမှာ စိမ်းနေသည်။

နှုတ်ခမ်းလွှာတို့အထက်နှင့် မေးဖျားနေရာတွေမှာလည်း သိသာစွာ စိမ်း
ဖန်နေကြ၏။ နှာ တံပေါ်ပေါ်၊ မှက်ခုံးထူထူနှင့် ထိုယောက်ျားသည် တိကျပြ
တ်သားတတ်သော ကြန်အင်လက္ခဏာမျိုးဖြစ်သည့် မေးရိုးကားခြင်း၊ နှုတ်ခ
မ်းပါးခြင်းတို့ဖြစ်မနေဘဲ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့က အထူအပါးညီသည်။

ရယ်နေတော့ သွားတန်းတို့က ပို၍ ကြည့်ကောင်းနေ၏။ ကားခြင်း၊ သွ
ယ်ခြင်း အတိအကျမဟုတ်ဘဲ မေးရိုးပြေပြေဆင်းပုံကလည်း သိမ်မွေ့ခြင်း
လို့ပဲ သတ်မှတ်ယူနိုင်သည်။

ကိုယ့်ဘက်ကို သူ့မှက်လုံးရောက်မလာခင်
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး မေး မှတ်နာကို ပြန်လွှဲလိုက်မိ၏။

မှက်ဝန်းတွေမှာတော့ ထိုသူ၏ ဓမ္မာမွေ့ခြင်းက ကပ်ငြိပါလာခဲ့သည်။
မာနစကားနှင့် ဂရုမစိုက်သလိုလို၊ ရွဲသလိုလို ထင်သလိုနေပစ်ခဲ့ပြီးမှ ရေး
ကိုယ်တိုင် ဒီယောက်ျားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရေး အဲဒီကောင်ကို ချစ်လို့သွားတွေတာမဟုတ်ဘူး၊ စာ
ရင်းရှင်းဖို့သွားတာ၊ ဟိုရောက်မှ သက်သက်ယုတ်မာတာ သိလား”

မသွားနဲ့ဆိုသည့်လမ်းကို ရောက်အောင်သွားသည်။ မလုပ်ပါနဲ့တားလှူ
င် ဖွတ်တိုးလုပ်၏။ ဟိန်းလတ်ဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆို
က်ကယ်မှောက်၍ ဆေးရုံရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှဖုံးဖိမရခဲ့ပေ

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ တစ်ရက်အလိုကျမှ ထိုအမှုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒီဘက်မှာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့် မင်္ဂလာပွဲက သေးသေးနပ်နပ်မဟုတ်ဘဲ။

ဘယ်လိုမှမတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ ပွဲဖျက်ရမှာမှန်ပေမယ့် ဇေ ရေး က မဖျက်ဖို့ကို အတင်းအကျပ်တောင်းပန်၏။

“ရေး ခြေထောက် ဘယ်လိုမှထောက်မရလို့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ၊ ကျန်တာ [ပင်မရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ခုနေ ဒီပွဲမဖြစ်တော့ဘူးဆိုမှ နှစ်ဖက်စလုံး အကြီးအကျယ် အရှက်ကွဲကြမှာ၊ ဇေ မေး နဲ့ဆောင်လိုက်ပါ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲအပြင်အဆင် အခြယ်အသံတွေနဲ့ ဘယ်သူမှ ရိပ်မိကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ရေး ပြန်ကောင်းပြီဥစ္စာ”

“ဘယ်လို၊ အို... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဒီလို ထင်သလိုလုပ်ရအောင် ဇေ က အရုပ်တစ်ရုပ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သမီး ကိုယ့်အစ်မကို ဘယ်လိုသဘောထားလိုက်တာလဲ”

အစကတော့ လူကြီးတွေကလည်း လက်ခံဖို့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းက ဒီလိုဆုံးဖြတ်ဖို့ဘက်မှာပဲ အားသာနေခဲ့၏။

မင်္ဂလာပွဲဖျက်သွားမှာထက် လင်းအားတို့ဘက်က ပြိုင်ဘက်ကို မခံနိုင်။ ထို့ပြင် ရေး၏ မလှပသောဂုဏ်သတင်းတွေ ဒီထက်ဆိုးရွားစွာ ဖွံ့ဖြိုးကုန်လျှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး၏ ရှေ့ရေးက ရင်လေးဖွယ်ပါ။

“မင်္ဂလာပွဲပြီးသွားတာနဲ့ လင်းအားနဲ့ ဇေ အဲဒီကိစ္စကို ရှင်းလိုက်လို့ ရတယ်၊ ဇေ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ သူ လက်ထပ်ခဲ့တာက ဇေ ပဲဥစ္စာ၊ ဇေ [ပန်ဝင်လာမှာကို သူ လက်မခံလို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို သူ့ဘက်က ပိုပီး အရောတဝင်လူသိမခံရဲမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ သေချာတယ်၊ ဇေ ခြေ

ဟသလိုပဲလုပ်လိုက်ပါ။ ဒါ မသမာတဲ့ နည်းပေမယ့် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ”

“သမီးအတွက် ဧ နောက်ပိုင်းမှာ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား ဧ ရေး၊ မင်္ဂလာပွဲကို သမီး ဘာဖြစ်လို့ မတက်နိုင်တာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သူ ရှာလာရင် ... ”

“ရှာစမ်းပါစေ ရေး ကို သူ ခေါင်းခါနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပူမနေနဲ့ အန်တီမမ၊ အဲဒါတွေက ရေး ရဲ့အရည်းအခွင်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တော့တဲ့ အပိုင်း”

ရေး က သူမ၏ အလှအပဂုဏ်သတင်းကို အပြတ်အသတ်ယုံကြည်သူ ။ ယောဂျားတိုင်းဟာ သူမ၏ မှုတ်ဝန်းအကြည့်တစ်ခုကအောက်မှာ ခေါင်းညိတ်ရုပ်တွေဖြစ်သွားရသည်ဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်နှင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် ။

မေး ကတော့ လှမ်းကြည့်လာသမူ မှုတ်လုံးတွေကို မြားအစင်းပေါင်းများစွာ ကိုယ့်ထံချိန်ရွယ်နေသည်ဟု ထင်နေခဲ့၏။

ခုလောက်ဆို ရေး ကတော့ သူ့ခြေထောက်ကပတ်တီးလေးကို ငုံ့တကြည့်ကြည့်နှင့် နေမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒက်ရာနာလည်းနေပါစေ ဆိုပြီး အတင်းဖိကြိတ်လျှောက်နေမည်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက တစ်ယောက်တည်းလွတ်လပ်စွာနေနိုင်မှာပါ။ ကိုယ့်မှာသာ လူပရိတ်သတ်အလယ်မှာ အတုအယောင်ဘဝနှင့် လှိမ့်နေ၊ ညာနေရသည်။

ဒီမင်္ဂလာပွဲ မြန်မြန်ပြီးပါစေတော့။

